

הסיבוב

החמישי

**„התפללתי לרגע הזה, אמר אהוד דיין, „התפללתי שתצליחי...
עתה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן! אין לנו ברירה...“**

מאת אורי אבנרי

היא היתה יפה, יפה מאד. לחייה היו סמוקות בחדוות-הנצחון. עיניה התכולות הבריקו. לרגע קט עלה בלבו של אהוד הרצון לחבקה. אולם הוא התאפק. אדם לא היה מחבק סתם ככה את דוקטור ליאורה אורנת, סגנית-מנהל המעבדה הגרעינית של ממשלת ישראל.

„אתה רוצה שאכביר לך את הענין?״ שאלה. „ובכן...“

„אין צורך!״ חייך אהוד. „לא אבין מאומה. תמיד הייתי חלש בפיסיקה.“ הוא השקיף סביבו. האולם הגדול, שהיה רק חלק קטן מן המעבדה התת-קרקעית האדירה שהיתה חצובה בסלע הרהגריזים, היה מלא מתקנים בלתי מובנים לו. „העיקר הוא הסוף. יש לך פצצה אטומית. היא די קטנה כדי להתאים לראשי הקליעים המונחים שלנו. נכון?״

„נכון,״ נהנתה אוריק. אהוד לא יכול לרמות אותה. למרות קולו האדיש-כמעט ידעה שהוא מתרגש מאד. היא הרגישה זאת מיד, שעה שגילתה לו כי המצאה הושלמה סוף סוף.

„כמובן,״ התנצלה. „זוהי פצצה פרימיטיבית מאד. צעצוע לעומת פצצות-הקובאלט שהאמריקאים התחילו לייצר לפני שהאוי״ם אסרו את ייצור הנשק הגרעיני. זה לא ישמיד את העולם. זה ישמיד בקושי את עיריגנים. עיריגנים, לשעבר גינין, היתה בעלת אוכלוסייה של 130 אלף תושבים.

„את מוכנה לנסיון?״

אוריק פרצה בצחוק מצלצל. „נסיון? השתגעת? אם תפוצץ את המכשיר בנגב יקלוט זאת הסייסמוגרף ברומא. תוך שלוש שעות יהיו כאן מפקחי המשטרה הבינלאומית. שכחת מה קרה ליפאן?״ יפאן פיצצה פצצה נסיונית לפני שמונה שנים. האוי״ם הטיל עליה חרם, והיא נאלצה להרוס את כל מיתקניה. „איני מתכוון לנסיון סתם, אוריק. אני מתכוון לפעולה.“

במשך כמה שניות שררה דומיה עמוקה באולם. האור המלאכותי עוד הרגיש את החוררון הפתאומי שעלה על פני הצעירה. היה זה כאילו תפסה אוריק בפעם הראשונה מה טיב ההמצאה שהמציאה. היא הסתכלה בפני אהוד, ידיו נעוריה, כמעט בשנאה.

„אתה... אתה... רימית אותי!״ הפליטה לבסוף בקושי. „אתה אפרת שזה יהיה נשק רורבי... משהו שישתמשו בו רק במקרה האחרון ביותר, כשהמים יגיעו עד נפש... הייתי צריכה לדעת שזה שקר! אתם הגברים,״ היא אמרה את המלה בבזי עמוק, „אתם לא מסוגלים להתאפק. אתם מוכרחים לכבוש להשמיד, להוכיח שאתם גיבורים!״ עתה פרצו המלים מתוכה